

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones ab Innocentio XIII. & Benedicto XIII. editas

Luxemburgi, 1740

XXXII. Restauratio disciplinæ Ecclesiasticæ in Regnis Hispaniarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74724)

Clausula.

mamus, approbamus, & innovamus, illisque perpetuæ firmitatis robur adjicimus.

§. 3. Ac prædictis Inquiliinis, & Subinquiliinis Decretum, & Literas hujusmodi, ac omnia, & singula in eis contenta quæcumque a Domorum, & Apothecarum Dominis, ac aliis, ad quos spectat perpetuo, & plenarie inviolabiliter, & ad unguem, etiam sub pœnis in illis contentis observari, & adimpleri; sicque per quoscumque Judices Ordinarios, & subdelegatos judicari, & diffiniri debere de mandato, & auctoritate similibus eorumdem tenore præsentium decernimus, & mandamus, irritum nihilominus decernentes, & inane quidquid secus fiet, contrariis non obstantibus quibuscumque.

§. 4. Volumus insuper, pariterque decernimus, quod præsentium transumptis, etiam impressis, unius ex quatuor dictæ Cameræ Apostolicæ Secretariis, & Cancellariis manu subscriptis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra adhibeatur, quæ originalibus ipsis adheretur, si in medium exhiberentur. In quorum fidem &c.

Datum Romæ in Camera Apostolica Anno a Nativitate Domini Nostri Jesu Christi 1723. Indictione prima, die vero prima Mensis Januarii, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, & Domini Nostri Domini Innocentii, Divina Providentia Papæ XIII. Anno Secundo.

A. Cardinalis S. Clementis Camerarius. J. Amadorius olim de Laufredinis Auditor. Antonius Cajetanus Frosius Cameræ Apostolicæ Secretarius, & Cancellarius.

Die, mense, & anno quibus supra, prædictum Edictum affixum, & publicatum fuit ad Valvas Magnæ Curie Innocentianæ, in Acie Campi Floræ, & in locis solitis, & consuetis Urbis ut moris est, per me Antonium Placentinum Sanctissimi Domini Nostri Papæ Curforem.

XXXII.

Eduntur Decreta pro restauranda Ecclesiastica Disciplina in Regnis Hispaniarum.

Constitutiones spectantes ad hujusmodi Decreta hic suis locis laudantur. Inn. XII. Const. ed. 1697. Aug. 4. P. 8. confirmata sunt Congregatio super Disciplina Regulari. Et Bened. XIII. Const. ed. 1724. Sep. 23. P. 1. confirmatur præsens Constitutio.

Dat. 13. Maj
1723. ann. 3.

INNOCENTIUS PAPA XIII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Apostolici Ministerii, quod Nobis licet immerentibus imposuit superni dispositio Consilii, ratio præcipue exigit, ut Ecclesiastica Disciplina in iis, qui in sortem Domini vocati sunt, aut servandæ aut ubi opus fuerit restaurandæ, juxta Sacrorum Canonum instituta, & Sanctissimas Ecclesiæ leges, & Ordinationes omni studio advigilemus; post enim primi Parentis lapsum semper ad inferiora nos deprimit humanæ mortalitatis infirmitas, & carnis fragilitate observantiæ vigor paulatim relaxatur; unde & de mundano pulvere religiosa etiam corda fordescere, & in ipso Agro Domini spinas, ac tribulos itidem germinare quotidiana experientia edocemur; quod si noxia inde evellantur, & utilia plantentur, dubitandum non est, quin uberior, benedicente Domino, electi sanctorum operum frumenti messis exurgat, omnisque Populus in via Domini, prælucente Clero, feliciter progrediatur.

§. 1. Cum itaque Dilectus Filius Noster Ludovicus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Belluga, & Muncada nuncupatus, Ecclesiæ Carthaginen. ex concessione, & dispensatione Apo-

stolica Præful, in ipsis Pontificatus Nostri primordiis, Nobis exposuisset nonnulla Ecclesiastica Disciplina rationibus, ac saluberrimis Sacri Œcumenici Concilii Tridentini Decretis haudquaquam consentanea sensim in diversis inclytæ Nationis Hispanicæ locis obrepisse, iisque, ut opportunum remedium adhereret a Nobis, quibus est commissa plenitudo sollicitudinis, nendum ipse Ludovicus Cardinalis, & Præful, sed alii Venerabiles Fratres Archiepiscopi, & Episcopi Regnorum Hispaniarum humiliter postulassent; eorumque enixis precibus sua etiam studia, ac vota Charissimus in Christo Filius Noster Philippus Hispaniarum Rex Catholicus pro ejus singulari pietate, & eximio Christianæ Religionis zelo, datis hac de re ad Nos pluribus Literis, conjunxisset: Nos Congregationi particulari nonnullorum ex Venerabilibus Fratribus Nostris ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus Concilii Tridentini Interpretibus a Nobis deputatorum rem omnem sedulo examinandam demandavimus. Id autem cum ab ipsa Congregatione Cardinalium ea, qua par erat, maturitate præstitum, illiusque sententia ad Nos per ejusdem Congregationis Secretarium relata fuerit, de memoratorum Cardinalium consilio, congruum, & opportunum duximus ea, quæ infra sequuntur, ad Omnipotentis Dei gloriam, Ecclesiæ utilitatem, veteris disciplinae restaurationem, & spiritualem Regnorum Hispaniarum ædificationem, hac nostra perpetua vaticana Constitutione statuere, decernere, & declarare.

§. 2. Primum igitur, cum a Patribus memorati Concilii Tridentini, Divino afflante spiritu, sapientissime animadversum fuerit, quantum Christianæ Reipublicæ intersit accuratum haberi delectum circa eos, quibus sacra ministeria committenda sunt, & in quorum vitam ceteri fideles jugiter oculos conjicientes sumpturi inde sunt exemplum, quod imitentur, proptereaque provide ab iisdem Patribus cautum fuerit Ecclesiasticæ Militiæ per primam Tonfuram adscribendos nonnisi illos esse, qui probabilem præbeant conjecturam, se non secularis iudicii declinandi consilio, sed sincero animo præstandi fidelem cultum, ac servitium Deo, hoc vitæ genus elegerit: volumus, & pro tutiori ipsius Conciliaris sanctionis executione, ab omnibus Regnorum Hispaniarum hujusmodi Archiepiscopis, & Episcopis, non alii ad primam Tonfuram in posterum admittantur, quam quibus Ecclesiasticum aliquod Beneficium statim conferendum sit, aut quos consiterit Literarum studio operam sic dare, ut quasi in via ad Ordines, tum Minores, tum etiam deinde majores suscipiendos versari videantur; vel demum quos viderint expedire alicujus Ecclesiæ servitio, vel ministerio deputari.

§. 3. Et tam in his, qui ad primam Tonfuram, quam in aliis, qui promoveri ad Ordines etiam minores optaverint, omnino fervetur pariter regula ab eodem Concilio Tridentino tradita: nimirum, ut nullus ordinetur, qui iudicio sui Episcopi, non sit utilis, aut necessarius suis Ecclesiis, quique illi Ecclesiæ, aut pro loco, pro cuius utilitate, aut necessitate assumitur, non adscribatur, ubi re ipsa functiones muneri suo consentaneas exerceat. Quod si qui modo reperiantur, vel Clericali Tonfura jam initiati, vel ad Ordines, sive minores, sive majores jam promoti, qui nulli certæ Ecclesiæ, vel loco pio adscripti fuerint Episcopi ad inscriptionem hujusmodi, vel a se ipsis, vel a Prædecessoribus suis omittam, statim suppleant, non minus quoad omnes in majoribus Ordinibus, etiam Presbyteratus, constitutos, quam quoad eos, qui vel sola prima Tonfura, vel minoribus Ordinibus initiati, Beneficium tamen Ec-

Episcoporum, & Cardinalis Belluga, a quo Pontifici expositi fuerunt abusus in Hispaniam introduci.

Ad primam Tonfuram admittantur si dumtaxat, quibus statim sit conferendum beneficium, vel qui ratione studiorum videantur veluti in via ad omnes Ordines, vel quos exigit necessitas Ecclesiæ.

Nemo ad primam Tonfuram, vel Ordines promoveatur, qui Ecclesiæ utilis aut necessarius non sit, quique alicui Ecclesiæ non adscribatur. Promoti vero & non adscripti, adscribantur.

clesiasticum

Exordium a sollicitudine servanda, ad restaurandam Ecclesiasticam disciplinam.

Decreta hujusmodi edita fuere precibus Regis Catholici,

clesiasticum possident. Ex reliquis autem, ut præfertur, vel sola prima Tonsura insignitis, vel in minoribus Ordinibus constitutis, sed Beneficio carentibus, non nisi eos adscribant, quos Ecclesiis suis utiles, vel necessarios esse judicaverint. Cæterum antedictæ adscriptionis executionem differri posse per aliquod temporis spatium, quod ipsis Episcopis conveniens videbitur, permittimus quoad eos, qui a Diocesi, in qua Tonsuram, vel Ordines susceperunt causa ediscendi Literarum scientiam in aliqua publica Universitate, vel Gymnasio, sive ex alia rationabili causa a suo Episcopo approbata, vel approbanda, absentes reperiuntur.

§. 4. Cum autem Clerici, qui in Episcopali- bus Seminariis educantur, ut commodius ad literarum, sacrarumque rerum studium operam conferre, aliisque a Concilio Tridentino præscriptis addiscendis magis assidue incumbere possint, teneantur juxta ejusdem Concilii Decretum diebus tantum festis Cathedrali, aliisque locis Ecclesiis inservire: hanc quidem servitii per eos obeundi rationem servari in omnibus Hispaniarum Diocesium, necnon ipsos generalibus dumtaxat totius Cleri supplicationibus, sive Processionibus interesse volumus, & mandamus; sublata quacumque majoris servitii consuetudine, etiam immemorabili, postpositaque etiam quacumque appellatione, aut inhibitione. Si quod autem Seminarium reperiatur, in cujus fundatione aliter cautum esset ob adjectam gravioris servitii legem ab illo, qui Seminarium ipsum fundaverit, seu dotaverit, vel piam aliquam largitionem contulerit; Episcopi ad Nos, & pro tempore existentem Romanum Pontificem id referant, ut desuper opportune providere valeant.

§. 5. Præterea, cum maxime deceat eos, qui propius ad sacratissima Mystra accessuri sunt, ultra cætera requisita, congruenti etiam polleere scientia, qua præditi viam salutis indicare aliis Christianis possint; Episcopi non nisi eos ex Clero tam sæculari, quam regulari ad sacros Ordines admittant, quos ob scientiam, aliasque qualitates eo gradu vere dignos per diligentem inquisitionem compererint, ad eorum satis non sit illos qui promoveri ad Ordines prædictos optant, linguam latinam intelligere, Catechismo instructos esse, atque apte respondere quæstis circa Ordinem suscipiendum sibi in examine propositis. Qui vero ad Presbyteratus erunt assumendi, idonei prius, per accuratum similiter examen comprobentur ad ministranda Sacramenta, & ad Populum docendam ea, quæ seire omnibus necessariam est ad salutem; quod quidem, ut recte præstari possit eosdem Episcopos in Domino hortamur, ut quantum fieri potest, eos tantum ad Sacerdotium assumant, qui saltem Theologiæ moralis competenter periti sint.

§. 6. Quod si Domicilium in una Diocesi habentes, Beneficium vero in altera, ordinari ad ejusdem Beneficii titulum optaverint ab Episcopo, in cujus Diocesi Beneficium hujusmodi situm est, Episcopus domicili debet eos, si in suam Diocesim reverturi sunt super scientia, vel idoneitate examinare ante concessionem Literarum Testimonialium super eorum natalibus, ætate, moribus, & vita juxta Constitutionem felicis record. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris nostri, quæ incipit - *Speculatores* obtinendarum: addito quoque competet idoneitatis testimonio in iisdem Literis: neque concedi nullatenus debeant, si antedicto examine tanquam habiles approbati non fuerint, nisi juxta præmissam formam non impetratis, minime possint ab alio Episcopo, cui etiam ratione obtenti Beneficii subiecti sint, ad ordines promoveri, sicque secus fiat Ordinans quidem a Collatione Ordinum per annum, Ordinatus vero a susceptorum Ordinum executione

quandiu proprio Ordinario videbitur expedire, eo ipso suspensus sit, aliisque insuper gravioribus penis pro modo culpæ, Nostro, & pro tempore existentis Romani Pontificis arbitrio insignendis uterque subiaceat.

§. 7. Cumque etiam juxta memoratam Innocentii Prædecessoris Constitutionem ratione, ac titulo Beneficii in aliena Diocesi obtenti non aliter liceat Ordines ab Episcopo ejusdem Diocesis suscipere, quam si Beneficium prædictum sit ejus redditus, ut ad congruam vitæ sustentationem, detractis oneribus, per se sufficiat; declaramus sufficientiam hujusmodi præsumendam esse, non juxta Taxam Synodalem, sive morem pro promovendis ad sacros Ordines erigentem in loco prædicti Beneficii (nisi tamen illud continuam, & præcisam residentiam requirat), sed juxta Taxam, vel ea deficiente, juxta morem in alio loco Domicilii vigentem.

§. 8. Porro ad factam, rectamque servandam Ecclesiasticam Disciplinam non minus momenti habet, quod Clericali militia nomen dare non permittatur iis, qui haud satis idonei sint, quam quod eidem militia jam adscripti laudabilem vivendi rationem sectentur, eamque morem exhibeant innocentem, quæ Sanctitati suscepti Instituti respondeat, multoque magis, quod abstineant iis, quæ a Sacris Canonibus jure meritoque vetita sunt, uti prorsus indigna hominibus Tabernaculum Domini inhabitantibus, & venerando Altaris ministerio dedicatis; statuimus propterea, atque decernimus, quod, si qui sunt Clerici, aut prima Tonsura, aut Ordinibus minoribus initiati, nullumque Ecclesiasticum Beneficium possidentes, qui, neglectis Concilii Tridentini Decretis, habitum Clericalem, ac Tonsuram non deferant, vel si etiam deferant, non tamen certæ Ecclesiæ, aut loco Pio, cui ex mandato Episcopi adscripti fuerint, inserviant, sive in Seminario Ecclesiastico, vel in aliqua Schola, aut Universitate de licentia sui Ordinarii non versentur; Episcopi, nulla etiam præmissa monitione eos Privilegio Fori privatos declarent, eorumque adscriptionem servitio certæ Ecclesiæ antea factam deleri jubent. Sique ii meliorem vitæ rationem non inierint, aut etiam si alii sint, quos ex propria culpa efficiendos idoneos promotioni ad sacros Ordines sperari nequeat; iidem Episcopi, servata forma a Sacris Canonibus tradita, ad privationem aliorum Clericalium Privilegiorum contra ipsos procedant. Ubi vero reperiuntur Clerici Capellani, vel Beneficia cujuscumque etiam redditus, obtinentes, quorum improba vita aliis offensionem præbens destruat solius, quam ædificet, vel Concubinarii, aut sceneratores, vel ebrietati, ludivæ alearum dediti, vel factores rixarum, vel negotiatores, vel armagastantes, vel incertis sedibus vagantes, vel Clericalem habitum, Tonsuramque non deferentes, vel Ecclesiastica immunitate in fraudem tributorum, & vestigialium a Laicis non exemptis solvendorum temere abutentes, vel qui detum similia, aut majora crimina patrant, numero magis, quam merito ad Ecclesiam pertinere visi fuerint; Episcopi, præmissis tamen necessariis monitionibus, servatisque aliis de jure servandis, contra ipsos, ad penas a Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostri & a Sacris Conciliis impositas, & etiam ad privationem Beneficiorum, Capellaniarum, & Ecclesiasticorum Officiorum in omnibus illis casibus, in quibus prædicta privatio a Sacris Canonibus imposita est, humanis quibuscumque rationibus propositis, procedant, memores seipos neglectæ subditorum emendationis condignas Deo vindicæ penas persoluturos.

§. 9. Sed & cum Persona Ecclesiastica nunquam satis in obsequio supremo Numini exhiben-

Et Beneficium debet esse congruū juxta Taxam, vel consuetudinem loci domicilii.

Quibus poenis subjiciendi Clerici in habitu, & Tonsura non incedentes, vel suo muneris non satisficientes, vel vetita a sacris Canonibus patran-

Clerici omnes in suis Ecclesiis in-

Clerici in Seminariis diebus tantum inferantur Ecclesiæ, & solis Processionibus generalibus interfiant.

Promovendi ad sacros Ordines, qua scientia polleere debeant.

Ab Episcopo Beneficii nemo ordinari potest sine Episcopi Domicilii testimonialibus super ejus scientia.

1723. duant superpelliceum, & Ecclesiasticis collationibus inter sint.

Beneficia, & Capellaniis: ne certo proventu supprimantur, quæ vero habent minorem tertiam congruam partem conferantur sine prima Tonfura.

Curam animarum gerentes saltem festis diebus populum erudire debent per se, per alios vero si idonei non sint, sed eorum expensis.

dis, iisque præstandis, quæ eorum statui consentanea sunt, exerceri valeant, plurimum in Domino commendamus pium morem in plebibus Hispaniarum Diocesis vigentem, ut Clerici tam in minoribus, quam in majoribus Ordinibus constituti, atque etiam Presbyteri, tametsi Beneficia, vel Officia Ecclesiastica non habentes superpelliceo induti in Ecclesiis, quibus adscripti fuerint, Missæ Conventuali cum Cantu celebrata, necnon primis, & secundis Vesperis Officii diebus Dominicis, aliisque festis assistant. Quinimo enixe hortamur, ut Episcopi aliarum Diocesium, in quibus mos ille institutus hætenus non fuerit, id in posterum servari curent in omnibus, ac insuper fatagant, ut omnes Ecclesiastici prædicti etiam collationibus habendis coram Parochis suis, vel aliis ab Episcopo deputatis super casibus conscientie forum concernentibus, & super ritibus, ac ceremoniis sacris interfint.

§. 10. Et quoniam in prædictis Hispaniarum Regnis reperiri intelleximus Beneficia, & Capellaniis etiam de jure patronatus, vel Ecclesiasticorum, vel Laicorum, nullo tamen certo proventu instructas, vel adeo, ut non ad dimidiam, nec ad tertiam partem congruam pro Clericis ad sacros Ordines promovendis necessaria ascendant; malis haud quidem levibus inde erumpentibus occurrere cupientes, statuimus, & mandamus, quod Episcopi ad Beneficiorum, & Capellaniarum, quæ nullum certum redditum habent, suppressionem statim deveniant. De aliis vero Beneficiis, & Capellaniis, quarum certus annuus fructus ad memoratam saltem tertiam congruam partem non ascendit, decernimus nulli in posterum conferendam esse primam Tonfuram ratione juris assequendi aliquod ex dictis Beneficiis, & Capellaniis. Utque Patronatum jura, quantum fieri possit, salva remaneant, liceat Patronis tam Ecclesiasticis, quam Laicis ad dicta Beneficia, & Capellaniis nominare, non tamen veluti ad Beneficia Ecclesiastica requirentia nominandis primam Tonfuram, sed tanquam ad legata pia; & nominati tametsi primam Tonfuram non habentes, ea retinere possint uti pia legata cum onere adimplendi omnia onera a fundatoribus injuncta.

§. 11. Non sine gravi animi nostri dolore etiam accepimus, quod, quamquam Tridentina Synodus decreverit omnes, qui Parochiales, vel alias curam Animarum annexam habentes Ecclesias quocumque modo obtinent, debere diebus saltem Dominicis, & festis solemnibus plebes sibi commissas pro sua, & earum capacitate pacere salutaribus verbis, docendo ea, quæ Christiani ad salutem scire oportet, ac explicando Divinæ Legis præcepta, Fideique dogmata, puerosque ejusdem fidei rudimentis imbuendo, & brevi, facilique sermone vitia denuntiando, quæ declinare, & virtutes, quas sectari oporteat; nihilominus nonnulli Parochiales Ecclesiarum Rectores, hæc, quæ suarum partium adeo sunt, prætermittunt, culpam hujusmodi amoliri nitentes, vel prætextu immemorabilis, sed quidem prævæ consuetudinis, vel quia hæc ab ipsis præstare necesse non videatur, suppetente nimirum copia aliorum habentium sacras Conciones in aliis Ecclesiis, itemque imbuentium pueros Mysteriis Fidei, vel in scholis, vel in computis. Ne itaque sub inani istarum, aliarumque similium excusationum prætextu tanta Christianæ Reipublicæ pernicietis fruatur, districte præcipimus singulis Hispaniarum Archiepiscopis, & Episcopis, ut omnino efficiant, quod omnes ii, qui Animarum curam gerunt, munia prædicta per seipsos, vel, si legitime impediti fuerint, per alios idoneos diligenter exequantur. Si vero aliqui non satis habiles ad illa obeunda reperiantur, iidem Archie-

episcopi, & Episcopi per alios a se deputandos sumptibus Parochorum minus idoneorum opportune suppleri curent; & in posterum Beneficia, quibus Animarum cura imminet, nonnisi vere idoneos ad memorata Officia per seipsos adimplenda conferentur.

§. 12. Præterea, ne Constitutionis Sancti Pii V. etiam Prædecessoris Nostri, in qua taxatur congrua fructuum portio Vicariis perpetuis Animarum curam exercentibus assignanda, interpretationem ab ejus sententia alienam fieri contingat; declaramus Constitutionem illam pertinere dumtaxat ad Vicarios perpetuos illarum Ecclesiarum Parochialium, quæ aliis Ecclesiis, Monasteriis, Collegiis, Beneficiis, & Locis Piis unitæ sint: necnon portionem annuam fructuum, quæ ibidem statutur assignanda ipsis Vicariis in summa non majori, quam centum nec minori, quam quinquaginta scutorum, intelligi debere de scutis argenteis Juliorum decem monetæ Romanæ pro quolibet scuto.

§. 13. Quoties itaque in aliis Parochialibus Ecclesiis, quæ, ut præfertur, unitæ non sint, oportuerit ex aliqua iusta causa provideri per Coadjutores Parochorum, aut per Vicarios temporarios; curæ erit Episcopis pro data sibi a Tridentina Synodo potestate partem fructuum prædictis Coadjutoribus, aut Vicariis assignandam determinare in ea quantitate, quæ pro suo prudenti arbitrio, & conscientia conveniens videbitur, ratione videlicet habita reddituum, & emolumentorum Ecclesiæ Parochialis, in qua deputati fuerint, necnon inspectis conditionibus Loci, numero Animarum, qualitate laboris, & quantitate impensarum, quas commissi Officii necessitas postulaverit. Quod si Parochi ab Episcopis moniti, congruo iisdem termino præfixo, Coadjutores, seu Vicarios temporarios, quoties opus fuerit, assumere neglexerint; poterunt ipsi Episcopi eos, quos huic muneris idoneos censuerint auctoritate propria deputare cum assignatione antedictæ portionis fructuum. Et nihilominus, ubi etiam prædicti Coadjutores, aut Vicarii temporarii a Parochis nominati, vel assumpti fuerint, de eorum idoneitate Episcopis constare per examen debeat, antequam ad exercitium admittantur; nec satis sit, quod ad confessiones audiendas antea fuerint approbati, nisi aliis etiam qualitatibus ad Curam Animarum recte exercendam opportunis præditi noscantur. Quibus si careant, nec Parochi deinde intra alium similem terminum ab Episcopis præsumendo alios vere idoneos nominaverint: tunc pariter ad ipsos Episcopos libere spectet deputatio cum dicta congrua assignatione; nec ulla Parochorum contradictio, aut exemptio, aut appellatio, aut cujuscumque Judicis inhibitiō executionem deputationis, & assignationis certæ partis fructuum in casibus præmissis suspendere possit, itemque non obstante qualibet contraria consuetudine, etiam immemorabili.

§. 14. Verum, quia non satis Animarum curæ, & necessitatibus quandoque consultum est per hoc, quod ad obeunda Parochialia munia alii Sacerdotes Parochis adjungantur; sed majora remedia adhiberi oportet, quoties nempe ob locorum distantiam sive itineris difficultatem Parochiani sine magno incommodo pro Sacramentis percipiendis, Divinisque Officiis audiendis accedere ad Ecclesiam Parochialem nequeant, tunc quidem meminerint Episcopi licere sibi pro suo arbitrio, invitis etiam Rectoribus, vel intra eandem Parochias destinare alias Ecclesias in quibus Sacerdotes Parochorum Coadjutores Sacramenta ministrent, & Divinum cultum exhibeant, vel novas Parochias, novaque Parochiales Ecclesias a veteribus distinctas constituere, iisque novos Parochos præficere assignata

Explicantur verba Constitutionis Pii V. Vicariorum perpetuorum portio.

Qui, & a quibus eligendi Vicarii temporarii, necnon quæ portio iis assignanda.

Constituatur Ecclesiæ Vicariæ, vel novæ Parochiæ.

ex redditibus ad veterem Parochialem Ecclesiam quomodocumque pertinentibus convenienti portione ad victum eorum, qui, vel tamquam Coadjutores in dictis aliis Ecclesiis deputati, vel tanquam distincti, & independentes Parochi curam Animarum exercuerint; nulla ad præmissa impedienda suffragante appellatione, aut inhibitione.

§. 15. Cum ad præscriptum quoque Tridentinæ Synodi Episcopus is honor tribuendus sit, qui eorum dignitati convenit, eisque in Choro, & in Capitulo, in Processionibus, & aliis actibus publicis primus locus esse debeat, & præcipue omnium rerum agendarum auctoritas; mandamus id religiose, ac perpetuo observari in omnibus actibus adeo iuste hujusmodi præminentia, & auctoritati consentaneis, non obstantibus privilegiis etiam ex fundatione competentibus, consuetudinibus etiam immorabilibus, sententiis, juramentis, & concordiiis, quæ suos tantum obligent Auctores.

§. 16. Præterea, ut Claustralis quoque disciplina vigor illibere permaneat, Pontificæ nostræ sollicitudinis partes etiam duximus interponendas. Cum itaque experientia compertum fuerit quantum detrimenti illi afferatur, ex quo plures ad Religiosum habitum admittantur, quam vires reddituum patiantur: moderno, ac pro tempore existenti nostro, & Apostolicæ Sedis in iisdem Hispaniarum Regnis Nuncio per præsentem committimus, & mandamus, ut curet, & vigilantiam adhibeat, ne contra præscriptum memorati Concilii Tridentini in Monasteria, Conventus, & Domo, tam Virorum, quam Mulierum, sive bona immobilia possideant, sive non possideant, major numerus recipiatur, quam qui, vel ex proventibus propriis ipsorum Monasteriorum, Conventuum, aut Donorum, vel ex consuetis elemosynis, aliisque quibuscumque obventionibus, in commune tamen conferendis, commode possit sustentari.

§. 17. Quoties vero Regulares ad Ordines erunt promovendi, servetur omnino Decretum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum a piæ mem. Clemente Papa VIII. Prædecessore etiam nostro confirmatum die 15. Martii 1596., quo sancitur non ad alium quam ad Episcopum Diocesannum literas Dimissorias pro eorumdem Ordinum susceptione a suis Superioribus esse dirigendas, præterquam in casu quo Diocesannus a Diocesi abesse, vel Ordinationes non esse habiturus, quo etiam casu in Literis Dimissoriis ad alium Episcopum dirigendis expressa fieri debeat mentio, vel de prædicta Episcopi Diocesani absentia, vel de illa alia causa, videlicet, quod Ordinationes non sit habiturus: exceptis tamen quoad prædicta Regularibus illis, quibus per speciale privilegium a Sede Apostolica post Concilium Tridentinum fuerit concessum, ut a quolibet Catholico Antistite Ordines suscipere possint, super quo indulto nihil per præsentem innovare intendimus. Noverint autem Episcopi se debere per semetipsos, secluso agrotationis casu, Ordines conferre, & sacrorum Ordinum collationem statuti a jure temporibus, ac in Cathedrali Ecclesia, vocatis, & adstantibus Canonicis, publice habendam esse, vel si in alio Diocesis loco, semper tamen in Ecclesia quantum fieri poterit digniori, ac præsentem Clero ejusdem loci. Ne vero incertitudo, an ipsi ordinationes sint habituri, nimis grave afferat incommodum promovendis, varia Diocesis loca inhabitantibus; per mensem ante singulis vicibus publico Edicto ab eisdem Episcopis denuntietur, se Ordinationes esse habituros, adeo quoties denuntiatio hujusmodi facta non fuerit, inde satis intelligant Regulares, Episcopum Diocesannum Ordinationes ea vice minime esse habiturum, sibi que id-

circo licitum futurum Ordines ab alio Episcopo suscipere cum literis dimissoriis a suorum Superiorum ad eum directis, servata in iis forma superius expressa sunt.

§. 18. Episcopi in omnibus Mulierum Monasteriis sibi subjectis ordinaria, in aliis vero exemptis auctoritate Sedis Apostolicæ inconculse observari curent, quæ circa sanctimonialium clausuram, vetitumque in dicta Monasteria ingressum, tam in Decretis Tridentinæ Synodi, quam in Constitutione similis memoriæ Gregorii Papæ XIII. etiam Prædecessoris nostri edita Idibus Januarii anni Millefimi quingentesimi septuagesimi quinti provide ordinata sunt.

§. 19. Perpendentes etiam Christianæ Reipublicæ in primis expedire, ut ministerium, ac potestas clavium in remittendis, retinendisque peccatis recte exerceatur; declaramus Sacerdotes, tam Sæculares, quam Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones limitatam, vel quoad locum, vel quoad genus personarum, vel quoad tempus, non posse penitentia Sacramentum administrare extra tempus, vel locum, vel genus Personarum ab ipsis Episcopis præscriptum, quocumque privilegio etiam in vim Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, competente nullatenus suffragatur. Cumque idem Innocentius Prædecessor per suas die decima nona Aprilis anni Millefimi septingentesimi expeditas Literas decreverit Sacerdotibus tam Sæcularibus, quam Regularibus non licere confessiones eorum, a quibus ex Indulto prædictæ Bullæ Cruciatæ ad id electi fuerint, audire, absque præcedenti approbatione Ordinarii illius loci, in quo ipsi Penitentes degunt, & Confessores eligunt, etiam si ab Ordinariis aliorum locorum antea approbati fuissent, ac etiam si Penitentes Ordinariis illis, qui Confessores electos approbassent, subditi essent; necnon Confessiones aliter factas, ac respectivo exceptas, nullas fore, irritas, & invalidas, & Confessores ipso Jure suspensos esse; Nos eandem Constitutionem approbantes, confirmantes, & innovantes declaramus insuper prædictis Sacerdotibus tam Sæcularibus, quam Regularibus ad confessiones excipiendas, vel ex vi prædictæ Bullæ Cruciatæ, vel ex quocumque alio Privilegio electis suffragari minime posse, quod approbati alias fuerint ab Episcopo illo, qui aliquando fuerit Ordinarius Loci, in qua Confessiones audiendæ sint, sed talis tunc temporis amplius non existat, vel quia ab humanis excesserit, aut Episcopatu renuntiaverit, vel quia ad aliam Ecclesiam auctoritate Apostolica translatus reperitur, sed necessariam omnino esse illius, qui actualiter, & pro tempore Ordinarium Jurisdictionem in ea Diocesi exerceat approbationem. Hæc tamen suffragetur etiam tacita, eaque adesse censeatur, quousque præcedens licentia, sive approbatio duret, & revocata ab eo non fuerit; in quo Casu nova, & expressa impetranda erit, si illa præcedenter obteuta, vel per temporis adscripti lapsum expiraverit, vel per posteriorem revocationem sublata fuisset.

§. 20. Meminerint quoque Regulares se excipere non posse Confessiones Monialium, tamen si eorum regimini, & gubernio subjectæ sint, nisi ultra licentiam suorum Prælatorum Regularium præcedat examen coram Episcopo Diocesano faciendum, ejusque specialis quoad Confessiones dictarum Monialium approbatio; remota quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili.

§. 21. Cumque ex eodem Concilio Tridentino Confessor extraordinarius bis, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confessiones audiat; si in posterum superiores Regulares quoad Monasteria ipsi subjecta to-

Episcopi invigilent in Monialium clausuram.

Confessarii approbandi omnino sunt ab Episcopis Diocesannus.

Etiam si sint Regulares respectu Monialium sibi subjectarum.

Qui, & quoties deputandi in Confessarios Extraordinarios Monialium.

Ubiq; & semper concedendos Episcopis primas.

Religiosarum personarum numerus cor. respondeat Domo un. redditibus.

Ad quem Episcopum dirigendæ Literæ dimissoriales Religiosorum promovendorum Et Episcopi per se conferant Ordines.

ries prædictum extraordinarium Confessorem deputare neglexerint, vel si etiam ex proprio eodem Ordine semper deputaverint, nec saltem semel in anno ad id munus elegerint sacerdotem aut Sæcularem, aut Regularem alterius diverſi Ordinis Professore: in his Caſibus Episcopi pro suo arbitrio, & conscientia deputationem hujusmodi facere possint, nec illa quoque titulo, aut prætextu a Superioribus Regularibus valeat impediri.

Episcopi observare faciãt Cæremoniale Rituale, & Rubricas.

§. 22. Episcopi insuper abusus omnes, qui in Ecclesiis aut Sæcularibus, aut Regularibus contra præscriptum Cæremonialis Episcoporum, & Ritualis Romani, vel Rubricas Missalis, & Breviarii irreperſerint, studeant omnino removere. Et si adversus ea, quæ in dicto Cæremoniali statuta sunt, consuetudinem etiam immemorabilem allegari contingat; postquam recognoverint, aut eam non satis probari, aut etiam probatam suffragari, utpote irrationabilem, de jure non posse; executioni eorum, quæ in dicto Cæremoniali constituta sunt, diligenter incumbant, nec ulla suspensiva appellatio admittatur.

Item Sess. 22. de celebratione Missarum.

§. 23. Sedulo pariter curent iidem Episcopi, ut eliminentur abusus, si qui forsitan, tam quoad Ecclesiasticos Sæculares, quam quoad Regulares inducti fuerint adversus Concilii Tridentini Decretum de observandis, & evitandis in celebratione Missarum Sess. 22., & contra Regulares, si opus fuerit, procedant ex Apostolica delegatione in eo decreto ipsis Indulta, postposita quacumque appellatione suspensiva, sed solum reservata in devolutivo super quocumque dubio, quod excitari contigerit, declaratione Congregationis pro tempore existentium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium memorati Concilii Interpretum.

Necnon Decretum Clem. XI. de Missa in privatis Oratoriis, ac Altare portatili.

§. 24. Cumque circa Missarum celebrationem in privatis Oratoriis, necnon circa usum Altaris gestatorii, a recolenda memor. Clemente Papa XI. Prædecessore etiam nostro opportunum Decretum promulgatum fuerit die 15. Decembris anni 1704. Episcopi dent operam, ut omnia ibidem statuta etiam in Regnis Hispaniarum ferventur, idemque Decretum in suis respectivè Diocæsibus, ut facilius omnibus innotescat, publicari faciant, addita etiam prohibitione ne in privatis Regularium Cellis, sive Cubiculis erigatur Altare pro re sacra ibidem facienda, & contra quoscumque contravenientes censuris etiam Ecclesiasticis procedant, adhibita quoad Regulares auctoritate Sedis Apostolicæ in memorato Decreto ipsis delegata, remotaque quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili. Declaramus tamen, quod cum in prædicto Decreto statuatur, non licere Episcopis extra Domum propriæ habitationis in Domibus Laicis erigere Altare, ibique Sacrosanctum Missæ Sacrificium celebrare, seu celebrari facere; hujusmodi prohibitio intelligenda non sit de Domibus etiam Laicis, in quibus ipsi Episcopi forte occasione Visitationis, vel itineris hospitio excipiantur, ut nec etiam quando Episcopi in casibus a jure permissis, vel de speciali Sedis Apostolicæ licentia absentes a Domo propria ordinariæ habitationis, moram idcirco faciant in aliena Domo per modum similis habitationis: his enim casibus licita iis erit erectio Altaris ad effectum prædictæ celebrationis, non secus, ac in Domo propriæ ordinariæ habitationis.

Abolentur omnia Privilegia relativa contraria.

§. 25. Præcipimus quoque accurate attendi, ac adimpleri quæcumque alia præscribuntur in ejusdem Generalis Synodi Sess. 25. de Regularibus, & Monialibus, cumque in Capitulo 25. amplissime derogetur omnibus contrariis Privilegiis sub quibuscumque formulis verborum conceptis, ac Mare magnum appellatis, etiam in fundatione obtentis, necnon Constitutionibus, & Regulis etiam juratis, atque etiam consuetudinibus vel Præscriptionibus, etiam immemorabilibus;

sciãnt omnes derogationem hujusmodi non ad ea tantum referri, quæ in prædicto Capitulo continentur, sed etiam ad alia, quæ in singulis superioribus Capitibus ejusdem Sessionis constituta sunt.

§. 26. Ad hæc ut recta in Judiciis ratio servetur præcipimus, quod ubi in Causis Criminalibus Ordinarii Locorum in Regnis Hispaniarum processerint ex Officio, hoc est non ad ullius querelam, sive accusationem, si ab eorundem Ordinariorum sententiis appellatio, vel ad Sedis Apostolicæ Nuntium, vel ad Metropolitanos interposita fuerit: tunc (ne alioquin, si nullus Actoris partes gerat, delinquentes poenam suis criminibus debitam effugiant) Procuratores Fisciales Tribunalis Nuntiaturæ Apostolicæ, & respectivè etiam Curia Metropolitanæ, instantias, aliosque actus desuper necessarios peragant, & prosequantur, ut prædictæ Ordinariorum sententiæ justam confirmationem, & executionem obtineant. Quod si dictis Procuratoribus Fiscalibus non citatis, & inauditis, contrarias sententias in gradu appellationis proferri contigerit, istæ prorsus nullæ sint, ac irritæ cum omnibus actis gestis, nullumque sortiri debeant effectum: quinimo præcedentes Ordinariorum sententiæ executioni mandentur, proinde ac si appellatio ab iis interposita nullatenus fuisset.

Quæ ratio servanda in judiciis Criminalibus.

§. 27. Cæterum cum generaliter circa appellationes, & inhibitiones, satis provisum fuerit per Constitutionem piæ memor. Innocentii Papæ IV. Prædecessoris etiam nostri in Capit. Romana, ac etiam per Decreta Concilii Tridentini, itemque alia edita die 16. Octobris 1600. a Congregatione negotiis, & Consultationibus Episcoporum, & Regularium præposita, & a præfato Clemente VIII. Prædecessore confirmata; ac denique etiam alia promulgata tempore Pontificatus similis memor. Urbani Papæ VIII. Prædecessoris itidem nostri, die videlicet 5. Septembris 1626., volumus, & mandamus, quod quidquid in omnibus memoratis Constitutionibus, & Decretis statutum, diligentissime per omnes iis comprehensus observetur in Causis ad Curias Ecclesiasticas pertinentibus in Regnis Hispaniarum: quacumque consuetudine etiam immemorabili, vel quovis privilegio, aut stylo concedendi etiam quædam inhibitiones nuncupata temporarias penitus excluso.

Item in Appellationibus, & Inhibitionibus.

§. 28. Quo vero ad Judices Conservatores, & modum, ac facultatem procedendi in Causis Civilibus, quæ ad eorum cognitionem pertinere possint, inviolate custodienda erit norma præscripta in Constitutionibus felic. record. Innocentii IV., Alexandri IV. Bonifacii VIII., Gregorii XV., aliorumque Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum hac de re editis, necnon in Decretis Concilii Tridentini, sub penis ibidem contentis, quas præsentis nostræ Constitutione innovamus, & confirmamus: hoc etiam addito, ut iidem Judices Conservatores, & mandatorum suorum Executores exhibere debeant Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis Literas suæ deputationis, quarum vigore procedere intendant.

Necnon in Causis Civilibus.

§. 29. Enixè denique, & ex intimo Paterni cordis Nostri sensu omnes e Religiosissima Hispanica Natione monemus, ut memores sint teneri se exactè, firmiter, & cum effectu observare etiam omnia, & singula in cæteris omnibus ejusdem Tridentini Concilii Decretis sancita. Et ne eorum executio posthac ullo modo impediatur, aut retardetur, decernimus, & declaramus nullum pro impedienda, aut suspendenda executione Conciliarium sanctionum ejusmodi, aut Decretorum, quæ ab Ordinariis edita fuerint pro executione pariter eorum, quæ in ipso Concilio statuta sunt, suffragari posse, ac debere contrarium Privilegium, quod ante præ-

Decreta omnia Concilii Tridentini. inviolabiliter observentur.

dicti Concilii promulgationem a Sede Apostolica obtentum fuerit, nisi etiam post ipsum Concilium fuerit in forma specifica ab eadem Apostolica Sede confirmatum, vel noviter concessum, itemque obtinere non posse ullum statutum, vel concordiam quæ a prædicta Apostolica Sede specialiter confirmata non sit, neque quemcumque longævum non usum, aut contrariam consuetudinem, vel præscriptionem etiam centenariam, vel immemorabilem, nisi forsan præfata consuetudinis, aut præscriptionis materia capax sit, & insuper consuetudo, aut præscriptio immemorabilis probata jam sit, & admissa a competenti Judice per tres sententias conformes, vel per unam, quæ in iudicatum transferit, nec demum quamcumque appellationem, sive inhibitionem etiam temporariam; reservato dumtaxat recurso in devolutivo ad memoratam Congregationem Cardinalium ejusdem Concilii Interpretum; quibus etiam tanquam Executoribus in præsentium nostrarum Literarum, non solum committimus, & mandamus, ut eas ipsarumque Decreta, & Ordinationes omnes perpetuo, & inviolabiliter observari faciant cum eadem potestate, quæ iisdem Cardinalibus a Sede Apostolica tributa est pro executione Decretorum memorati Concilii, sed etiam privative facultatem impertimur, quandocumque opus fuerit, interpretandi, duplicandi, ac declarandi eandem Nostram Constitutionem, omnesque, & singulas Ordinationes in ea contentas (exceptis his, quæ ad Cærimoniale Episcoporum, & Rituale Romanum, & Rubricas Missalis, & Breviarii pertinent) quatenus illis dubietas aliqua, aut difficultas emerferit; non retardata tamen interim illarum executione, adeo ut ante hujusmodi executionem, nec ullus recursus ad eandem Congregationem Cardinalium, nec ulla super quovis dubio consultatio promoveri possit. Decretis vero Declarationibus a prædicta Congregatione faciendis, postquam nostra, aut Romani Pontificis pro tempore existentis approbatio accesserit; statim quæcumque reclamatio, aut consultatio omnino cessare perpetuumque silentium desuper impositum censi debeat.

Clausula.

§. 30. Decernentes pariter easdem præsentis literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter, & inconcusse observari debere: sicque & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, ac Sedis præfate Nuncios, aliove quolibet quacumque præminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, ubique iudicari, & definiiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 31. Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutum, & Societatum etiam Jesu, & quorumvis Monasteriorum, Conventuum, Ecclesiarum, Locorum Piorum, aliisque quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, aut quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus; Privilegiis quoque, indulgentiis, & literis Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, ac Monasteriis, Con-

ventibus, Ecclesiis, & Locis prædictis, illorumque respective superioribus, aliisque quibuslibet personis, etiam specialissima mentione dignis, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis etiam Motu, scientia, & de Apostolicæ potestatis plenitudine in genere, vel in specie, seu alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quælibet alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, & singulorum tenores, ac si de verbo ad verbum exprimerentur, & infererentur, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, eisdem præsentibus pro expressis, & inferis habentes, illis alias in suo robore permanens, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 32. Volumus autem, ut earundem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutz munitis, eadem profusus fides, tam in iudicio, quam extra illud ubique adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhibetur, si forent exhibitæ, vel ostensa.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIII. Maji MDCCXXIII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Confirmatur Decretum Capituli Generalis Ordinis Minorum de Observ., & Reformat. in perenne grati eorumdem in Sanctitatem S. animi testimonium.

XXXIII.

INNOCENTIUS PAPA XIII.

Ad perpetuam rei memoriam.

EX injuncti Nobis Divinitus pastoralis officii debito, illa, quæ a Christi fidelibus Altissimi obsequiis sub suavi Regularis Disciplinæ jugo mancipatis uberesque bonorum operum fructus, benedicente Domino, proferre jugiter satagentibus, pro unanimique constituta esse noscuntur consilio, ut perpetua firmitate perennet, libenter Apostolici muniminis nostri præsidio, cum id a Nobis petitur, roboramus.

§. 1. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt dilecti filii Minister Generalis, & Diffinitores, etiam Generales Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci tam de Observantia, quam Reformatorum nuncupatorum, quod ipsi alique ejusdem Ordinis Fratres in eorum Capitulo Generali novissime in Conventu S. Mariæ de Araceli Almæ Urbis nostræ celebrato simul congregati, ac secum reputantes peculiarem illum paternæ charitatis affectum, quo universum Ordinem prædictum in humilitate quippe, & paupertate fundatum, ac præclaris in Catholicam religionem, & hanc S. Sedem meritis fulgentem prisco gentis nostræ, plurimumque de sanguine, & familia Nostra Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrarum, qui eundem Ordinem, illiusque fratres plurimi semper fecerunt more, & instituto complectimur, necnon recolentes recentia, atque luculenta Pontificia Nostræ benevolentia argumenta, quæ eis, vel maxime

Dat. 3. Junii
1723. An. 3.

Exordium.

A Summis Pontificibus de Comiribus plurimi semper factus est Ordo Minorum, & ab hoc Pontifice præsentia decoratum fuit Capitulum Gen.